

Detail 02

Draaiende delen

Een paar maanden geleden bevond ik me op een receptie van het blad HP/ De Tijd. Mijn gesprekspartner, een journalist, en ik wisselden oordelen uit over onze collega's. Architecten leken hem verschrikkelijke mensen, die met een minzame blik hun slecht geklede medemens aanschouwen, die drinkt uit lelijke bekers en woont in duffe huizen. Ik nam het niet persoonlijk, terwijl het best een treurig beeld is dat hier werd geschetst, en bovendien door een journalist, je denkt dat die een ontwikkelde kijk op de wereld heeft. Dat laatste bleek een totaal verkeerd beeld van mijn kant te zijn, journalisten zouden juist behoorlijk wereldvreemd zijn.

Nu goed, het beeld van de ontwerper met zijn allesomvattende en dwingende stijl deed me denken aan Eddie en Pats die in 'Absolutely Fabulous' een fles wijn meenemen naar een feestje van minimalistische vrienden. Er is geen plek voor de fles, hij past niet in het interieur en grijnzend blijven ze met het cadeau in de hand achter. En dat deed me weer denken aan Villa Kogelhof, waar ik een rondleiding kreeg. Het beeld van de villa is ongelofelijk krachtig en zou niet misstaan in een Deense thriller. De stijl is archetypisch minimalistisch. De vloer is een gietvloer, de trap is van beton, de gevel van glas en de constructie van staal. Hout wordt enkel gebruikt voor de palletkachel. Over elk detail is nagedacht. Het water van het zwembad ligt gelijk met de kozijnlijn in de kelder. De trap heeft zwevende betonnen treden, elke tree is opgehangen aan twee bouten. De binnenwanden staan los van de gevel. De gevel heeft geen kozijnen. Als de zon schijnt, druk je op een knop. Dan gaat de zonwering naar beneden en wordt de warme lucht uit de spouw gezogen. Er zijn geen draaiende delen.

Terwijl draaien toch het fijnste is dat er is. Lekker opengooien als het mooi weer is, als er iets angebrand is of om te kijken wat er buiten allemaal aan de hand is. Laat de buitenwereld binnenkomen! Maar het is wel een dingetje als je aan het ontwerpen bent. Heb je net een lekker ritme te pakken, moet er nog ergens een raam open. Het verstoort alles, die delen met die randen. Bij kantoorgebouwen bijvoorbeeld, is het eigenlijk altijd een probleem. Het ritme van de draaiende delen is op het irritante af. Het is een worsteling. Soms wordt het per laag gespiegeld, of wordt een stramien verschoven, maar het helpt niets. Die 1.80 meter dictatuur knalt er dwars doorheen.

Beter van niet dus, dat kozijnhout, vonden ze bij Villa Kogelhof ook. Maar het is niet die architect die dat bedacht heeft, het is de opdrachtgever. Draaiende delen vond hij niet passen. Zonde van het strakke ritme van lijnen. Paul de Rooter zelf gaf aan dat hij dat ook ver vond gaan. Maar de opdrachtgevers wilden het zo. Verschrikkelijke opdrachtgevers dan? Nee hoor, sympathieke gastvrouw zonder make-up, dartelend op blote voeten en in een wit overhemd. Af en toe nog wat in de war van alle knopjes, maar hartstikke blij met het huis.

Marjolein van Eig